

ΧΥΣ

“Ελλης Παιονίδου
ΛΙΓΟ ΧΡΟΝΟ

Καί τότε καθίσαμε με τὰ χέρια στὴν ποδιά
Μέσα βαθειά μας ἕνα ποτήρι ποῦ ἀδειασε
καί περιμένει ἀναπαυογυρισμένο τὴν τελική του μοῖρα
Καθίσαμε με τ' αὐτὶ τεντωμένο πίσω ἀπὸ τὶς κλειστές
(πόρτες.

Παρέμεινε ἡ ἄγνοια στὸ τραπέζι με τ' ἀπλυτα βραδυνὰ
(σερβίτσκα.

X X X

Καί τότε μίλησε ἡ ψυχὴ τοῦ πιὸ μακρινοῦ ἀστεριοῦ.
Ξεσκονίστε τὰ παλιὰ λυτρωτικά μοιρολόγια
ποῦ τὰ θάψατε μαζί με τὴν ἁμορφὴ σας γλώσσα
ἀπὸ παράλογη συστολή.

Ξεσκονίστε τὰ σεντόνια τοῦ Ὀμήσιλλου
μ' αὐτὰ νὰ σκεπάσετε τοὺς νεκρούς.
Μαθήστε τὶς πικροδάφνες τῶν γεφυριῶν τῆς νιότης σας
τὶς ροδιές, τ' ἀμπέλικα, τοὺς κέδρους
Κόψτε τ' ἀσπρὰ μαλιά τῆς πρελλῆς γιογαῖας
τὰ ξαυθὰ μαλιά τῆς Ἑλένης
Νὰ ἐτοιμασιῆτε πρέπει κατ'ἀλληλα γιὰ τὴ θυσία τῆς ἴ-
(φιγένειας.

Εἶπε ἡ ψυχὴ τοῦ τελευταίου ἀστεριοῦ
κι' ὕστερα πέρασε κομπολόι
τὰ χαμένα χρόνια τῆς γενιάς μου,
τῆς γενιάς τῶν γονεῶν μου
τῆς γενιάς τῶν παιδιῶν μου.

“Ὅλα σῶπασαν. Καί οἱ ἀρχαῖοι τῆμβοι
κι' οἱ διζαντινὲς παρθένες
καί τ' ἀραχνιασμένα παράθυρα τῆς Ρήγανας.
Κι' ἀπόμεινα μονάχη νὰ φάσω νὰ βρῶ τὴ μορφὴ μου
πάνω στὰ ξεπλυμένα χαλίκια.
Πατρίδα, ἔγινες ἕνα κομμάτι χαρτί
ποῦ τὸ μεταφέρουν ἀπὸ συνέδριο σὲ συνέδριο
Πατρίδα, ἔγινες ἕνας μπόγος ρούχα
ποῦ τὸν στιβάξον στὸ λιμάνι ἀνάμεσα σὲ σάπια σανίδα.

Ποῦ πάει τὸ χῶμα σου, τὸ ἀσπρόχρωμα τὸ κοκκινόχρωμα
ποῦ ζύμωσε ἕνα πολιτισμὸ
ποῦ γέμισε τὶς προθήκες τῶν μουσειῶν τοῦ κόσμου.
Ποῦ πάνε οἱ γερὲς ρίζες τοῦ Εὐαγόρα, τὸ τραγοῦδι τῆς
(Ἄροδαφνοῦς
τὸ ἀποτυπωμένο στ' ἀκρογιάλια σου.
Ἄπομεινε ὁ Μαχαιρᾶς σκαρφαλωμένος στὴν πλογιὰ
κι' ἀνεμίζει πρελλὸ τὸ μαῦρο του ράσο.

Καί τότε τὸ φογγάρι διπλώθηκε στὰ δύο
Ἄποψε, εἶπε, πεθαίνει ἕνα παιδί, ἕνα βάζο ἀρχαϊκὸ, ἕνα
(γεράνι,

εἶδα, εἶπε, πολλὰ καὶ κουράστηκα.
Χρειαζομαί λίγο χρόνο νὰ σκεφτώ
Καί τότε ἡ Συγκλητικὴ ἄρπαξε τὸ μπουρλότο
κι' ἔσυρε τὸ χορὸ.